

SZÖVEG –
ACZÉL PETRA nyelvész, kommunikációkutató

SOROZAT –
KÖZVILÁGÍTÁS

„KÖRÖTTÜNK MÁR AZ ÉLET CSÖRTETETT”

Kezdődik az iskola. Persze, még nem most azonnal, most csak a felkészülés indul, még augusztus 20-ig azt hiheti minden kisebb-nagyobb nebuló, hogy a nyár örök és a szabadság végtelen.

Idén már azon is kell gondolkodni, hogy füzet helyett vajon ne tabletet vegyünk-e. Toll helyett pedig ne fülhallgatót?

◆ De már ilyenkor készülődnek a kereskedelmi egységek, hogy a szeptember elejét megelőző rohamban minden készen álljon: az uzsonnászettől a tornaszákig, a kockás, vonalas, spirál és tűzött füzetektől a radírgumikig, a csilámos-pónis iskolatáskáktól az egyetemi tankönyvekig.

A médiumokban az iskolakezdés költségeiről cikkeznek, beállítódásaik szerint kritizálva vagy csupán közölve a helyzetet. Mert az iskola közügy, és végeredményben szeptember elsején sokan így köszöntjük egymást: boldog új évet kívánok!

2020 azonban kicsit más lesz. Mert idén már azon is kell gondolkodni, hogy füzet helyett vajon ne tabletet vegyünk-e. Toll helyett pedig ne fülhallgatót? Vagy webkamerát? Tornaszák helyett lépőgépet vagy inkább szobabiciklit? Kulacs végül mindkettőhöz kellhet, úgyhogy azt már tehetjük is a kosárba. Ahogyan a szélessávú internet-előfizetést is. Ha telik... Mert muszáj...

Milyen tanév vár ránk és azokra, akiket a legjobban szeretünk, a gyermekeinkre? És félünk kell-e attól, hogy nem tudhatjuk a biztos választ, még akkor sem, ha az intézmények korrekten és szükségszerűen előre tervezve döntéseket hoztak? Ha valamit ugyanis megtanultunk a tavasszal, az az, hogy nem pontosan előre látható és időzíthető, amit majd tennünk kell. És megtanultuk,

annyi év, ha nem évszázad után, hogy az iskola sem csak intézmény, nem ruhatár, ahová reggel lerakjuk a gyermeket, hogy délután érte menjünk. Megtanultuk, hogy a tanárok sokkal-sokkal többet tesznek szemünk fényeivel, mint amennyire munkájukat eddig becsültük, egyáltalán értettük. És megtanultuk, hogy tanulnunk elsősorban a tanulást kell.

Ezerszám folynak itthon és a világban a kutatások, hogy kinek „passzol” a digitális vagy kevert oktatás és kinek nem. Hogy mitől függ az, hogyan birkózunk meg az online nevelés hiányaival és kihívásaival. De ezek a kutatások ezekben a napokban sem fognak igazán választ adni a hipermarketben keringő szülőnek arra, hogy idén írólapot vagy inkább vezeték nélküli egeret vegyen. Pláne, ha a kettő nem megy együtt.

Mert a válasz valahol mélyebben húzódik. Ott, ahol a fontos és a nem fontos közti különbség eldőli. Ott, ahol rájövünk, min érdemes és min nem érdemes aggódni. Hogy egyáltalán érdemes-e aggódni. Egyszer egy szerzetes mondta nekem, ha aggódom, nincs bennem elég alázat... Talán ez lesz a kulcs. Mert föladvá azt, hogy minden ellen biztosíthatjuk magunkat, ezekben a helyzetekben az ember a legtöbbet úgy teheti, ha a gyerekével beszélget. Iskolatáska helyett sétákkal, rózsaszín radírgumi helyett közös játékkal. A legtöbb, amit idén – és mindig – a gyerekeknek adhatunk, hogy segítünk nem megúszni, hanem megélni a változásokat. Mert minden tanév valójában történet. Az övék, a miénk. És hozzá legnagyobb iskolánk: az élet. Azt pedig már most, augusztusban is, mindannyian járjuk. ◆

MOZGÁS KALAND JÁTÉK

TARZANTM
Park

BIZTONSÁGOS
FEJLESZTŐ
SZÓRAKOZÁS

KÖZEL
2
HEKTÁRON
13
JÁTÉK-
SZIGET

TARZANTM védjegye, Edgar Rice Burroughs, Inc. tulajdonában és engedéllyel használva.

www.tarzanpark.hu

Információ: **06-70-383-3400**

Információ, csoportos foglalás,
születésnap party: info@tarzanpark.hu

1000 FT
KEDVEZMÉNY*
KÓDSZÁM:
KÉPMÁS
- 2020-008

*Az alábbi kupon átadásával 1000 forint kedvezményt biztosítunk a belépőjegy árából. A kupon egyéb kedvezménnyel nem vonható össze és 2020. augusztus 31-éig vehető igénybe.

SZÖVEG –
LACKFI JÁNOS

SOROZAT –
VÍZEN JÁRNI TILOS

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

MISS KOMMUNIZMUS ÉS A ROTHADÓ NYUGAT

◆ Pau.
Kimondva még rövidebb:
Pó!

Valószínűtlenül csöpp nevű francia kisváros Dél-Franciaországban. Sose gondoltam, hogy közöm lesz hozzá.

Éppen rendszerváltoztunk bőszen, egyetemre jártam, volt már feleségem, fiúgyermekem, verseskötetem. Mindegyikből egy darab. Új időknek új szelei: a francia tanszéki falújságon megjelent egy nyomtatott lap, miszerint ifjúsági művészeti tábor rendeznek a patinás pireneusi településen, és diákok jelentkezését várják Európa valamennyi szegletéből. Na persze, alighanem protekciósok utaznak a legendás Nyugatra, de ott motoszkált bennem: hátha tényleg szabadabb már a világ, hátha van esély. Megpróbálni miért ne lehetne?

Megjött a válasz: utazhatok, minden költséget áll az adott ifjúsági alapítvány. Hoppá, királyság! Pontosabban köztársaság. Jó kis nemzetközi diákcsapat jött össze, haverkodtunk oroszokkal, osztrákokkal, románokkal, állt a bál, mentek az ugratások. A könnyű vörösborból, amelyet ebéd mellé mértek, kiloptam egy demizsonnal a konyháról, mit mondjak, lett egy vidám esténk. Esméletlen kirándulásokra vittek minket,

hegyek, ropogósan friss levegő, sístergősen magas fenyők, döbbenetes kilátások. Az orosz lányokat azzal szórakoztattam, hogy veterán énekkarosként a komplett munkásmozgalmi repertoárt eldaloltam nekik. Ámultak: nekik ott, a nagy Szozuz bársonyos ölén már nem kellett ilyen baromságokkal bíbelődni. Cserébe megtanítottak egy oktatóversikévé alakított Bach-korál orosz szövegére, miszerint túl sok kávé nem célszerű inni, kiskorúak meg igyanak inkább tejet. Nyilván a jó Johann Sebastiannak is ilyesmin járhatott az esze alkotás közben. Kávézóba is vittek, ott is jól mulattunk, egy jóképű román srác a zongorához pattant, fergeteges rakkendrollt varázsolt, mi meg persze roptuk. Jóba lettem Giuliával, aki később egy adag román verset lenyerselt nekem franciára, én meg magyar fordításokat készítettem. A leányzó elárulta, hogy csapatukban a sudár modell-szépség egy ezredes lánya, valószínűleg ő a spicli, úgyhogy pszt. A frissen megválasztott Miss Kommunizmus meghallotta szegény, és instant lehülyézt minket.

Marokkói szakácsunk kuszkusszal, sok zöldséggel kényeztetett. Egyik este kihoztak egy kis tál csípős szószt, mondván, hú, vigyázzunk vele, méregerős. Mint igazi Janigyerek, rögtön pakoltam az ételemre két evőkanálnyit. Magyar fogalmak szerint épp csak megütötte

az „enyhén csípős”-szintet, úgyhogy vígan befalatoztam, és hősként ünnepeztettem magam. A foglalkozások vegyes színvonalúak voltak, itt tapasztaltam először, hogy tőlünk Nyugatabbra az amatőr és a profi művészeti szcéna összefolyik, és aki elkezdi unalmában akvarelleket pingálni, igen hamar válhat regionális hírességgé, egy rangon az akadémiát végzetekkel. Egyik előadáson egy lejárt szavatosságú, anyaszült bájait egy szál halászhálóba burkoló helyi mozgásművészről sután vonaglott, miközben valaki hasonlóan esendő irodalmi szöveget búgott a mikrofonba. Az írásműhelyben amúgy kuriózumnak számítottam a magyar kötetemmel, amelyből pár verset házilag átbarakácsoltam franciára. A diákok közt volt pár eredeti pofa. Egy kigyúrt bolgár fiú profi saxofonosként eléggé prűszkölt a csiribiri-jellegű zeneműhely miatt, ahol muzsika címszó alatt ovis hangszerekkel csörömpöltek. Rádásul meditációval kezdődött a szesszon, mire bolgár barátunk meggyőződéses keresztényként kivonult, mondván, köszöni szépen, ő tudja, mi fán terem ez, próbálta is, de repetát nem kér. Hiába győzködtek, hogy á, félreérti, ez nem szellemi cucc, nem engedett a negyvennyolcból. Karakánul csinálta, bírtam érte. Viktor, a jókedélyű szentpétervári fickó meg mindig Ausztriáról kérdezett, hiába mondtam, hogy mi kétszáz

éve már nem vagyunk monarchia. Nagyhatalmi magasból nézve az ilyen apróságok nem számítanak.

Hazafelé megtoldottam utamat egy ifjúsági vonatjegy segítségével. Bebolongtam kicsit a pazar középkori Carcassonne-t, amely Európa egyik legnagyobb várépületével büszkélkedhet. Pénzem nem volt, éhenkórász módjára baktattam az impozáns tornyok árnyékában, a jó illatú grillteraszok közt, és el nem tudtam képzelni, hogy később magam is átlagos turistaként járhatom majd be Szöult, Sydney-t, New Yorkot, Hanoit, és beülhetek kis hitelkártyámmal valamelyik vendéglőbe.

Az ima a csoró diák kenyere, egy carcassonne-i Mária-szobor üzenetére a mai napig emlékszem, magyarul annyit tesz: „Hogyha Mária nevét a szívedbe vésted, ne feledd, jó vándor, mondj egy Üdvözlégyet!” Szállásnak egy parkot néztem ki magamnak, de minden neszre felriadtam, álmatlanul hánykolódtam a hűvösen harmatozó éjszakában. Meg is fáztam, úgyhogy hazafelé lázas delíriumban utaztam végig a Rajna-völgyet. Álmomból időnként felriadva bambán szemléltem a Duna kanyarulatait, a festői ormokat, várépületeket, szigeteket, templomokat. Igazi romantikus látomással szövődtött agyamban a látványssorozat, kalauzokkal és méltatlankodó arckifejezésű német felszállókkal tarkítva. ♦

SZÖVEG –
JÁMBOR MINISKA ZSEJKE

” ELŐTTE-UTÁNA ”

A testképünkre is ráfér a gyúrás?

A minap láttam egy képet, amelyen egy olyan férfi szerepelt, akinek a teste hatalmas változáson ment át. Bár lefogyott és megizmosodott, az arcát érdekesebbnek találtam, mint a kockáit. Az első képen lesütötte a szemét, bátortalanul mosolygott, a másodikon viszont csillogott a tekintete és magabiztosan pózolt. A két kép ugyanazt az embert ábrázolja. Vagy mégsem?

◆ Identitásunk kialakulása egy fejlődési út, a testünk változásai formálják a személyiségünket, ugyanakkor a szakértők arra is felhívják a figyelmet, hogy nem az álomsúly hajszolására kellene összpontosítani, hanem az egészséges testképre, hiszen nem azon van a hangsúly, hogy az idő múlásával mi változik rajtunk, hanem azon, hogy mi változik a folyamat közben bennünk.

„Sosem voltam normál testalkatú, de ez nem okozott álmatlan éjszakákat. Aztán jött egy időszak az életemben, amikor a párommal nem úgy alakultak a dolgaink, ahogy szeretnénk volna, és ez mindkettőnk közérzetére negatívan hatott. Akkoriban a mérleg 112 kilót mutatott, és már a cipőmet sem tudtam bekötni nyöszörgés nélkül. Elhatároztuk, hogy jobban odafigyelünk az egészségünkre. Közben szakítottunk, ami adott valamiféle »csakazértis« hangulatot, és végül megcsináltam: egészséges testalkatúra fogtam, változtattam az étrendemen, rendszeresen mozgok és úgy érzem, hogy testben és lélekben is megerősödtem. Amikor 1-1,5 órát egyedül vagy magaddal edzés közben, annyi mindent átéltél! Voltak, akik először csak mosolyogtak a terveimen, de szerencsére csak legyintettem rájuk. Az akkori főnököm viszont biztatott, amiért hatalmas köszönet neki, hiszen nem volt rest a legapróbb eredményekért is megdicsérni. Akik látták, milyen sok munkát fektetek az egészsébe, elismerően nyilatkoztak, azt mondták, hogy ők nem lennének erre képesek, ez sokat javított az önbecsülésemem.”

Peti története jól példázza, milyen szoros a kapcsolat a testképünk és az identitásunk között. Thomas F. Cash kutató szerint a testképünkre környezeti és személyhez kötött tényezők is hatnak. Az adott hely és kor ideálja mellett, kulturális üzenetek is befolyásolják a magunkról alkotott képet. A média például furcsa módon kettős

üzenetet közvetít: egyszerre bálványoz egy sokak számára elérhetetlen testideált és szólít fel elfogadásra. Cash szerint a testkép kialakulására a kapcsolataink is hatnak, hiszen mindenkinek fontosak azok a vélemények, amelyeket a család és a kortársak közvetítenek, de személyiségbeli tényezők is befolyásolják, milyennek látjuk magunkat. Milbik Zsuzsa, a BeBalanced Pszichológiai Pont pszichológusa úgy véli, hogy éppen ezért érezheti Peti úgy, hogy a fogyása nem csak annyi változással járt, hogy kevesebbet mutat a mérleg. „Egy ilyen folyamat során közvetlenül és közvetetten is új határok alakulnak ki, ami által megváltozik a személy viszonyulása önmagához és a környezetéhez, valamint a környezet viszonyulása az egyénhez. Érdeemes felkészülni a változásra, egyes régi dolgok elengedésére, újak befogadására, önmagunk újratanulására, viszont nem cserélhetjük le teljesen a személyiségünket, mert identitásunk egy folytonos jellemzőnk” – magyarázza a szakértő.

TE NEM SZERETSZ, VAGY ÉN NEM SZERETEM ÖNMAGAMAT ELÉGGE?

Testünk változása negatívan is hathat önképünkre és a kapcsolatainkra. Gabi és Laci elmúltak negyvenévesek, több mint tíz éve házasok és van két gyerekük. Házasságukban éppen egy krízist élnek meg, elégedetlenség a szexuális életükkel, de különböző szemszögből látják a problémát. Laci szeretné, ha felesége ugyanolyan magabiztos és kezdeményező lenne, mint amilyen a megismerkedésük idején volt. „Hiába mondom neki, hogy szép, mindig le kell kapcsolni a lámpát!” – meséli Laci. Gabi huszonevévesen sokat sportolt, de miután abbahagyta, nem tudott visszaállni korábbi súlyára, és az önbizalma csökkent.

„Felpróbáltam egy csipke fehérneműt, és elsírtam magam. Úgy éreztem, hogy úgy nézek ki, mint a saját anyám” – mondja Gabi. Bár a házaspár gondjait több tényező befolyásolja, az biztos, hogy Gabi alacsony önbecsülése része a problémának. Az ilyen kríziseket még mindig sokan tabuként kezelik, pedig gyakran előfordulnak a párkapcsolatokban és a megoldás (ne higgyünk mindenben a fitneszguruknak!) nem az, hogy mindenáron elérjük az álomsúlyunkat. A pszichológus úgy véli, hogy a kulcs az önfogadás és a fejlődni akarás együttese lehet, ami erősíti az önbecsülésünket és így a kapcsolatainkra is jótékonyan hat. Eszerint arra érdemes törekedünk, hogy szeresük magunkat mindig, de ne mondjunk le arról, hogy fejlődhetünk!

” Felpróbáltam egy csipke fehérneműt, és elsírtam magam. Úgy éreztem, hogy úgy nézek ki, mint a saját anyám.

„BOTSÁSKÁK” A „DAGADTAK” ELLEN?

„A fiúk jobban szeretik, ha van mit fogni a lányon (...) mondd csak meg azoknak a csontos #&@#-nek!” Dalolja Meghan Trainer „All about that bass” című 2014-es nagysikerű popslágerében. Vajon mekkora botrány lenne abból, ha azt énekelné valaki, hogy „Mondd meg azoknak a kövér #&@#-nek”, és hogy „A fiúk a lapos hasat szeretik!”? Mindez persze nem azt jelenti, hogy ezeket a popslágereket illetlen dolog szeretni, csupán azt mutatja meg, hogy a nyugati testpozitív mainstreambe is becsúszik néha egy kis kettős mérce, ami csorbát ejtethet azoknak a lányoknak az önbecsülésén, akik Rékához hasonló alkattal születtek. „Botsáskának hívtak a suliban” – meséli szomorúan a tündérfarcú, törekeny testalkatú lány, aki soha nem volt kibékülve vékonyságával, és bár próbált többet enni, mégsem rakódtak rá a kilók úgy, ahogy szeretne volna. A strandon nem meri levenni a pólóját, túl kicsinek találja a melleit, problémái adódtak a nőiességével, és a helyzet még rosszabb lett, amikor hallotta, hogy a többi lány azzal nyugtatja magát egy kudarcba fulladt fogyókúra után, hogy a „pasik úgysem szeretik a lapos nőket”.

A pszichológusok szerint valószínűsíthető, hogy azért jelennek meg hangsúlyosabban a túlsúlyos emberek a pozitív testkép kampányokban, mert ezzel szeretnék ellensúlyozni azt a rombolást, amit a photoshopolt címlapok és az egészségtelenül vékony modellek példaképpé emelése okozott. Milbik Zsuzsa szerint a társas összehasonlítás már kisgyerekkortól kezdve jelen van az életünkben, az életkor előrehaladtával pedig a szerepe egyre nő. „Ennek két iránya lehet: a felfelé hasonlítás során olyan valakivel hasonlítjuk össze magunkat, akit az adott dimenzióban jobbnak ítélünk, és ösztönző hatással van ránk. A lefelé hasonlítás során olyan személyt választunk, akit az adott dimenzióban rosszabbnak ítélünk, és ha úgy érezzük, hogy önértékelésünket veszély fenyegeti, a másikkal összehasonlítva javíthatjuk azt” – véli a szakértő.

Minden kornak megvan a maga szépségideálja, és sokféle külső és belső tulajdonság tehet egy embert vonzóvá, az egészség ezzel szemben egy jobban meghatározható kategória. A kóros elhízás vagy soványság, a mozgásszegény életmód és a túlhajtás ugyanúgy egészségügyi kockázatokkal jár, mint például a dohányzás. Sokan úgy vélik, hogy a klinikai értelemben elhízott plus size modell, Tess Holiday képét a Cosmopolitan címlapjára tenni legalább olyan veszélyes lehet, mint az extrém sovány modelleket reflektorfénybe állítani, hiszen az ő súlya ugyanúgy nem esztétikai probléma, hanem egészségügyi. A modell rajongói azzal védik a lépést, hogy mivel egyszerű alkalomról volt szó, a címlapfotó inkább a testünk elfogadását segíti. Milbik Zsuzsa szerint a megfelelő testkép kialakításának első (és nagyon fontos!) lépése valóban az elfogadás, de ez nem jelenthet egyet a passzív belenyugvással. A pszichológus arra is rávilágít, hogy manapság gyakori a nyomás, hogy mindent és mindenkit fogadjunk el – és ez nemes cél, de ha a belenyugvás értelmében teszünk mindezt, az olyan, mintha lemondanánk arról, hogy az illető fejlődhet. Persze nagyon kell arra figyelni, hogy bátorításunk, ne az elutasítást mutassuk a társunknak! Testalkatunkat meghatározza genetikánk, a korunk, az az életszakasz, amiben éppen vagyunk, az életmódunk. Ebben a keretben kell mozognunk, nem pedig erőszakosan, a külső nyomásnak engedelmessé válva változni! Meg kell keresni azokat a pontokat, amikre lehet hatásunk, amiért tehetünk! Fontos, hogy ne azért tegyünk bármit is, mert utáljuk a testünket, hanem pont azért, mert szeretjük! Ha döntött az egyén a változás mellett, érdemes feltenni a kérdést, hogy ez miben fogja segíteni, majd félelem helyett kíváncsisággal felfedezni mindazt, amit ezalatt átél, amit magáról megtanul! ♦

LOTTÓZNI BÁRHOL LEHET

Nyerni mindenhol jó

Játsz
velünk!

lottózóban

SMS-ben

interneten

Okoslottóval

További részletek:
www.szerencsejatek.hu

18

#maradjonjáték

SZERENCSEJÁTÉK ZRT.

SZÖVEG –
VANYOVSZKI MÁRIA

A Salon
BUDAPEST

INSPIRÁCIÓK A HATVANAS ÉVEKBŐL

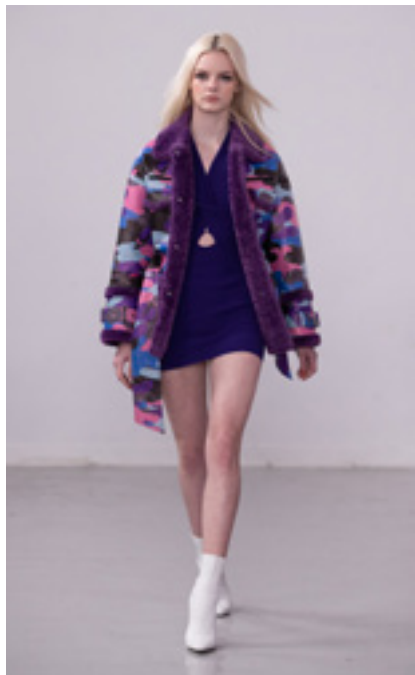
Augusztusban már kezdjük érezni a nyár végét, készülődünk az iskolakezdésre, a réteges öltözködésre, szemrevételezzük a kabátokat és a dzsekiket is. A szezonváltáshoz ezúttal a London Fashion Weekről hoztam ihletést, amely a hatvanas évekből inspirálódott. A divatban, zenében és filmben sok újdonságot hozó korszak stílusa megint menő. *Tarantino* legutóbbi filmje, a *Volt egyszer egy Hollywood* is erősen hatott erre a múltidézésre, de igazi ihletője a hatvanas évek francia sztárja, *Françoise Hardy*.

- ◆ *Mark Fast* őszi-téli kollekcója úgy idézte meg a hatvanas éveket, hogy a tekintetet vonzó, nagyon mai, modern darabokat sorakoztatott fel. A fiatal dizájnerek kézi kötőgépeken folyamatosan kísérleteznek, innovatív öltési technikákkal és különböző anyagokkal. A kötést szobrászatnak tekintik, és úgy alakítják a ruhákat, hogy azok kövessék a test vonalát.

Az öltözékeinek elsődleges ihletője ezúttal a hatvanas évek francia sztárja, *Françoise Hardy* énekes, színésznő volt. A ma is élő híresség, az ún. yé-yé zenei korszak képviselője, korának meghatározó divatikonja lett, de egészen másképp, mint egyes, nála ismeretebb kortársai. A művésznő sajátos kisugárzását és természetes érzékiségét nem fokozta ugyanis olyan látványelemekkel, mint például *Brigitte Bardot* vagy *Jane Birkin*, áttetsző ruhákkal, merész dekoltázsokkal, erős sminkekkel.

Első tévés szereplésére egy nagyméretű, V-nyakú, zöld pulóvert vett fel, amit ráadással fordítva viselt: a zártabb háta volt elől. A színes, kötött pulcsik Hardy védjegyévé váltak, ahogy a garbók, a kabátok, a lapos cipők vagy a nadrág-ing kombinációk. A *Vogue* hasábjain mind a mai napig oly sokszor mintaként állított könnyed, francia sikket tulajdonképpen ő alapozta meg.

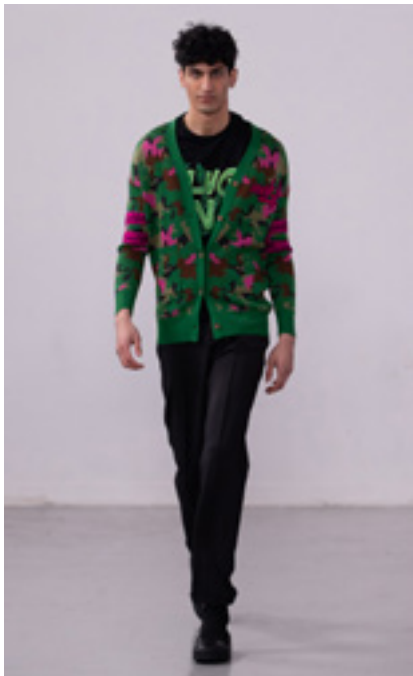
A FRANCIA NŐ

Françoise Madeleine Hardy néven 1944 telén, a légi bombázás ideje alatt született a nácik által megszállt Párizsban. Egyedülálló, munkásosztálybeli anya és kicsit tehetősebb, kereskedő apa elhagyott gyermekeként nem volt egyszerű gyerekkora. Ez a hányatott sors nagy szorgalomra ösztönözte. Sikerült egy elit iskolába bejutnia, ahol viszont gyakran rejtőzött a kápolna falai közé, hogy elkerülje a konfliktust a jómódban élő iskolatársakkal. Melankolikus dalaiban sokáig ott volt az ezekből a társadalmi különbségekből eredő kamaszkori feszültség, illetve a saját képességeiben állandóan kételkedő hang. A magas, vékony lányt ráadásul a nagymama is rendszeresen kritizálta, hogy nem elég nőies az alkata. Hardy kabátok és pulóverek iránti rajongása tulajdonképpen ebből a frusztrációból táplálkozott, ezért akarta folyamatosan eltakarni a testét. Annyira okos és szorgalmas volt, hogy két évvel hamarabb fejezte be a középiskolai tanulmányait, és két rangos egyetemre is felvételt nyert: a Sciences Po Paris-ra és a Sorbonne-ra. Közben dalokat kezdett írni, jelentkezett egy meghallgatásra, szerződést kötöttek vele, és a következő évben már milliós példányban kelt el debütáló albuma, a *Tous les garçons et les filles*.

Az okos, engedelmes egyetemista lány fokozatosan vált a luxusmárkák ikonjává. Kamaszkorában sokat szidott, vékony, modell alkatának köszönhetően bármit stílusosan tudott viselni. Magára húzhatta Paco Rabanne forradalmi pántos ruháját és André Courrèges idioszinkratikus, úrkorszakot idéző minijét is.

1967-ben, a *Grand Prix* című filmben nyújtott alakítása után került igazán a divatnagykövetek panteonjába. A Forma-1 világában játszódó történet fiús öltözékeiben Hardy a kortárs bombázók ellenpólusaként jelent meg: bőrszerkóban, farmerben, ballonkabátban vagy éppen versenyautós öltözékekben. A filmet népszerűsíteni New Yorkba utazott, ahol Richard Avedon *Vogue*-címlapra fotózta. Hiába volt a filmnek szép sikere, Hardyt nem vonzotta ez a világ, többet nem igazán forgatott.

Minden munkáján és egész stílusán lehetett érezni, hogy ő nem „celeb”. Bármikor képes abbahagyni az egészet: lemondani hírnévről, divatvilágról, fotósokról, csillogásról. Ez a könnyedség adta az ő igazi és kortalan vonzerejét.

FRANCIA SIKK ÉS BRIT SZABÁS

Bár a rajongókat és a sajtót igyekezik elegáns távolságtartással kezelni, mint a francia zenekultúra yé-yé korszakának ikonikus alakja és a főhőse, mind a mai napig kiapadhatatlan ihletője a divattervezőknek. A Francia Nő stílusának szentelt Tumblr- és Instagram-oldalak is az ő képeivel vannak tele. Amikor valaki az ideális ballonkabáttra, fekete garbóra, tyúklábmintás szoknyára vagy éppen skinny jeans-re keres rá, nagy valószínűséggel sok Hardy-képet fog találni. A divatheteken is mindig látni valamit, amit Hardy viselt először vagy a legkarakteresebben: bőrdzseki, motoros csizma, pántos miniruha... Idén egy egész kollekciónak ihletett.

Mark Fast 2020-as őszi-téli darabjaiban Françoise Hardy stílusát a késő hatvanas évek londoni hangulatával ötvözte, így találkozott a francia sikk az ikonikus brit szabással. A klasszikus színpalettát, fehéret, feketét, pirosat és királykéket graffitivel és neonfényű, fluoreszkáló sárga színekkel keverte a tervező. A kötött csizma és

Az egész stílusán lehetett érezni, hogy ő nem „celeb”. Bármikor képes abbahagyni az egészet: lemondani hírnévről, divatvilágról, fotósokról, csillogásról.

a neoprénszerű szövetre készített egyedi nyomatok nőies szőrmékkal és elegáns kosztümmel vegyítve alakítják az innovatív ruhatárat. Férfiaknak és nőknek egyaránt készített darabokat, ezek a szezon fontos inspirációi.

Ahogy máskor is javasolni szoktam, a szettekhez hasonló összeállításokat vintage boltból, anyáink és nagymamáink szekrényeiből szerzett darabokból is össze tudjuk állítani. ♦